

РЕШЕНИЕ

№ 31823

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4714** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Мд Е. М./ MD E. M., [дата на раждане] , гражданин на Б., чрез адв. Г. от АК – Р., срещу отказ за издаване на виза „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 15.04.2025г., издаден от Г. П., завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в Доха, Катар, по заявление № DON25000162V от 27.03.2025г.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа да бъде издадена виза. Конкретно се сочи, че е немотивиран и постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и при неправилно приложение на материалния закон. Посочва, че са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „С“. В тази връзка заявява, че административният орган не е преценил правилно всички факти от значение за случая, доколкото бланкетно - без да изложи мотиви, е посочил причините за отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, Твърди се, че отказът е постановен в нарушение на чл.23 от Всеобщата декларация за правата на човека приета и провъзгласена с резолюция 217А (III) на Общото събрание на ООН от 10.12.1948г., касаещ правото на всеки човек на труд. Подробни съображения излага в писмени бележки. Моли съда да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението му. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не е представлява. С писмено заявление, депозирано по хода на делото, адвокатът - пълномощник поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Представена е писмена защита и списък с разноски.

Ответникът - завеждащ „Консулска служба“ към Посолството на Република България [населено място], Катар представя административната преписка.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че кандидатът Мд Е. М. /MD E. M., [дата на раждане], гражданин на Б., притежаващ паспорт № A03218363, издаден на 24.02.2024г., валиден до 23.02.2032г., е подал заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в [населено място], Катар, като за основание е посочил: сезонно разрешително за работа за 90 дни, с еднократно влизане и пребиваване на територията на Република България от 12.06.2025 г. до 09.09.2025 г. Апликантът е вписал в заявлението и данни за канещото дружество - „Марина Сандс“ ООД, [населено място] (работодател) и е отбелязал също, че всички разходи по време на престоя са покрити.

Към заявлението са приложени: копие на паспорта на апликанта; две декларации от работодателя по чл.28, ал.1 - 2 и чл.7, ал.1, т.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност по отношение на 27 чуждестранни граждани, в които е посочен и жалбоподателят Мд Е. М., на който е осигурено подходящо жилище в Апартamentен туристически комплекс – „М. С.“, [населено място], както и че предложените условия на труд и заплащане на гражданите на Б. не са по-неблагоприятни от условията за български граждани.

Приложена е декларация вх. № РКЗ-10-00-0668 от 20.02.2025г. (л. 114) до Агенция по заетостта за краткосрочна заетост, регистрирана в Агенция по заетостта (АЗ) на основание чл.32 от ЗТМТМ за 27 броя чужди граждани (по приложен списък) с рег. № СЗ-00517 от 28.02.2025г. Представен е трудов договор от дата 13.02.2025г. с работодател „Марина Сандс“ ООД, [населено място], сключен на основание чл. 68, ал.1, т.1, вр. ал.3 от КТ и чл. 24, ал.2 от ЗТМТМ за длъжността „работник кухня“, с месторабота в [населено място], Апартamentен туристически комплекс „М. С.“, Класически ресторант „М. С.“, за срок от 90 дни - от 12.06.2025г. до 09.09.2025г. Работодателят е приложил длъжностна характеристика на длъжността „работник кухня“, Удостоверение № РК-19-15687 за категория Четири звезди в Апартamentен туристически комплекс „М. С.“ с валидност до 13.09.2028г., издадено от Министерството на туризма. Представена е и извадка от сайта на туристическа агенция, съдържаща самолетни билети в посока България и за връщане към Доха за посочените по - горе начална и крайна дати на престоя на жалбоподателя.

На 15.04.2025г. от ответника е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза обективиран в Приложение VI - Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, образец към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Подаденото заявление за виза също е стандартен формуляр, представляващ Приложение I към същия образец - хармонизиран образец на заявление за издаване на Шенгенска виза (представен е превод на лист 123 и сл. от делото).

Видно от формуляра за отказ процесната виза - тип "С", по смисъла на чл. 9а, ал.1, т.3 ЗЧРБ, е отказана на основанията по т.10 и т.13 от формуляра по образец (посочи се по – горе Приложение VI към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността), със следното съдържание: 10. предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна; и 13. има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Като фактически основания за отказа в „допълнителни забележки“ е посочено, както следва:

“Приложение VI на визовия кодекс на общността точка 10 и точка 13 – Целта и условията на планирания престой не са обосновани. Предоставената информация относно обстановката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата. Миграционен риск.

По делото са приети като писмени доказателства представените с административната преписка, копия на заповеди за компетентност на издателя на отказа, както следва: заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи (л. 96), с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят длъжностни лица, които да съставят и връчват Приложение VI към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността; заповед № 9 от 10.03.2024г. (л. 95) на посланика на Република България в Катар - П. Д., с която Г. М. П. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец – откази за издаване, анулиране или отмяна на виза.

В изпълнение на дадените в хода на съдебното производство указания от Държавна агенция „Национална сигурност“ е постъпило писмо рег. № М-6044 от 22.05.2025 г., с което се уведомява съда, че ДАНС не е изразявала становище по заявлението за издаване на виза тип „С“, подадено от жалбоподателя (л. 102).

От дирекция “Миграция”-МВР е изпратено писмо рег. № 534600-61437 от 08.07.2025г., в което уведомяват съда, че съгласно Наредбата за условията и реда за издаване на виза и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) Дирекция “Миграция” не участва в процедурите по издаване на визи тип “С” за краткосрочно пребиваване (л. 167).

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В случая отказът е по искане за издаване на виза вид „С“ - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, в съответствие с чл.34, т. 1 и 2 от Визовия кодекс и чл. 9г, ал.1 от ЗЧРБ, са оправомощени консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 9 от 10.03.2024 г. на посланика на

Република България в Посолството в [населено място], Катар, Г. М. П. в качеството му на Завеждащ консулска служба (ЗКС) е определен за консулско длъжностно лице, което да издава формуляри по образец по чл. 34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и визовия режим (НРУИВОВР), която разпоредба в актуалната си редакция към датата на издаване на процесния отказ, препраща към основанията, посочени в чл.32, т.1 от Визовия кодекс и изисква съставянето на формуляр за отказа в два екземпляра, съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс. Предвид издаването на оспорения отказ от Г. П. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден на предвидения стандартен формуляр – Приложение VI към чл. 32, ал. 2 от Визовия кодекс (във връзка с чл. 34, ал. 1 от НРУИВОВР). Формулярът съдържа в 17 точки основанията за отказ по чл.32 от Визовия кодекс, като в случая са отбелязани тези по т. 10 и т. 13 - предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна и че са налице основателни съмнения за напускането на територията на държавите членки преди изтичането на визата. Посочените точки, противно на твърденията в жалбата, отговарят на визирания чл. 32, озаглавен "Отказ за издаване на виза", конкретно първият параграф - " 1. Без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва: , буква "а) ако кандидатът: (..) ii) не обоснове целта и условията на планирания престой; (..) или по буква б) ""ако са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, представени от кандидата, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението му да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, за която кандидатства."

На следващо място, съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Изискванията за това са посочени в чл.14, ал.5 ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът:

1. притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини;

2. е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл. 21, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс).

Според съда, в оспорения акт липсва да са посочени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои

са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Процесният акт си служи с оценъчни категории, които са неконкретизирани, поради което не могат и да бъдат проверени констатациите, че предоставената информация за планирания престой е „ненадеждна“ и защо е прието, че „има основателни съмнения“ за „миграционен риск“. В случая липсва каквото и да е обсъждане на събраните данни след проведена проверка по заявените от апликанта обстоятелства, относно тяхната достоверност. Основателни са твърденията в жалбата, че не са обсъдени и писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, които апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Р България е работа при конкретен работодател. В тази връзка следва да се отбележи, че към заявлението за издаване на краткосрочна виза са приложени документи, доказващи целта и условията на планирания престой - сезонно разрешително за работа за 90 дни, с еднократно влизане и пребиваване на територията на Република България от 12.06.2025г. до 09.09.2025г. Посочените цел и условията по време на престоя са подкрепени с приложените документи – регистрация от 20.02.2025г. на Агенция по заетостта, трудов договор, сключен на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. ал.3 от КТ и чл.24, ал.2 от ЗТМТМ за длъжността „работник кухня“ с месторабота Апартamentен туристически комплекс „М. С.“, Класически ресторант „М. С.“ за срок от 90 дни, в периода от 12.06.2025г. до 09.09.2025г., както и декларации от работодателя относно условията на труд, и за осигурено жилище. Тези документи не са анализирани при издаването на спорния отказ. Представени са и самолетни билети за посочените по-горе начална и крайна дати на престоя на жалбоподателя, т.е. за движение в двете посоки, което оборва доводите на органа за миграционен риск. Така също, съгласно писмото на ДАНС, в случая няма предоставено становище по заявлението на жалбоподателя.

При така събраните доказателства следва да се обърне внимание, че съставянето на отказа на бланка – формуляр по образец не е основание за нарушение на формата на акта, още повече, че самата бланка предоставя възможност за излагане на „Допълнителни забележки“, в които, в случая единствено са преповторени основанията по т. 10 и т. 13 от формуляра. Така не е ясно коя точно информация не е надеждна, респ. кои точно документи не са надеждни съобразно изискването на чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс, както и не са предоставени мотиви за наличието на миграционен риск, твърдян в акта.

Предвид изложеното, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по - горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна (т. 10) и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите - членки преди изтичането на визата (т. 13). Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Така също непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Горното води до извод, че процесният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу

него, както обосновано е посочено в жалбата.

Дължима е отмяна на акта на основание чл. 172, ал. 2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл. 173, ал. 2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение. Административният орган следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноси в общ размер на 707 лв., от които държавна такса в размер на 10 лв., 110 лв. за превод на документи, които имат характер на разноси по производството по смисъла на чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 587 лв. (300 евро), заплатени по банков път в полза на адв. Г. М. Г., видно от ангажирани доказателства за неговото заплащане (банкови документи) във връзка с договора за възлагане на работа от 30.03.2025г.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 65 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Мд Е. М./ MD E. M., [дата на раждане] , гражданин на Б., отказ за издаване на виза „С“ от 15.04.2025г., издаден от Г. П., завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в Доха, Катар, по заявление № DON25000162V от 27.03.2025г.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на Посолството на Република България в Доха, Катар, чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за ново разглеждане на направеното от искане за издаване на виза, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Мд Е. М. /MD E. M., [дата на раждане] , гражданин на Б., разноси по делото в размер на 707 (седемстотин и седем) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: